

[Udenrigsministeren.]
ting, og så kan vi prøve at komme så nær et svar på dette spørgsmål som overhovedet muligt.

Jeg skal, idet jeg takker for de positive bemærkninger fra hr. Nyboe Andersen, der også ønskede en nærmere drøftelse i udvalget, og fra hr. K. Helveg Petersen, blot på stedet give tilsagn om et ændringsforslag vedrørende § 19, ligesom jeg går ud fra, at vi kan klare ændringsforslaget til § 9, og så vil jeg i øvrigt bede om, at resten må henskydes til drøftelsen i udvalget.

Lowzow: Det er blot en lille nuance i udlægningen. Det, jeg var interesseret i, var en overflytning af alle u-landssagerne til udenrigsudvalget, fordi en sådan overflytning måske kunne give anledning til lidt mere generel debat om u-landsoperationerne fremover.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om ministeren for kulturelle anliggendes redegørelse af 19. oktober 1972.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 466).

Formanden: Jeg skal fastsætte en taletid på indtil 20 minutter for partiordførerne i første omgang.

Robert Pedersen: Det føles som en opmuntring at være ordfører i en debat om et emne, der har så almen interesse. Samtidig er det en forpligtelse, idet der er så mange og så forskelligartede vurderinger af Danmarks radios organisation, finansiering, styring og ikke mindst målsætning, at indlæggene vil blive mødt med megen kritisk opmærksomhed.

Ministeren har valgt at give tinget en

redegørelse — en klog disposition, for jeg kan fornemme, at ministeren er indstillet på at lade lovforslaget, som kommer frem i denne samling, præge af de politiske muligheder, som dagen i dag vil pege på, og desuden en redegørelse præget af personlige synspunkter. Men jeg kan glæde kulturministeren med, at den socialdemokratiske gruppe i det væsentligste støtter hans tanker, som de er kommet til udtryk i redegørelsen.

Jeg vil følge de 5 hovedpunkter og starte med Danmarks radios eneret til radiospredning. Hvor jeg i de øvrige 4 problemkomplekser vil indtage en meget forhandlingsvenlig holdning, må jeg med fuld opbakning i min gruppe sige fra, når det drejer sig om bevilling til radio og tv på kommerciel basis og — da tingene hænger sammen — accept af reklamer i disse massemedier. Vi er helt på linje med flertallet i radiokommissionen.

Kulturministeren har nævnt en række begrundelser, hvoraf jeg finder det kvalitetsmæssige hensyn allermost tungtvejende. Sporene fra England skræmmer i så henseende. Af andre begrundelser kunne nævnes, at med en realistisk minutpris på fra 30.000 til 40.000 kr. for annoncering i tv bliver det i hvert fald ikke de små virksomheder, der får råd til at præsentere deres produkter ad denne vej. Hyppigst bliver det vel udenlandske koncerner, så tanker i så henseende kan da ikke komme fra folk, der vil det lille og mellemstore danske erhvervslivs vel.

Endvidere kan der ikke på det danske marked skabes et reklamegrundlag alene for at dække driften af et nyt tv-2, så under alle omstændigheder skulle der også til et såkaldt frit tv-2 betales licens.

For det tredje: et brud på radiomonopolet betyder til gengæld en forstærkning af monopoliseringen af pressen på grund af en forventet annoncerreduktion på 20 pct., og endelig har vi ved Nordisk Råds rekommandation af marts 1969 forpligtet os til ikke at indføre reklame-tv uden forudgående gensidig konsultation med Norge og Sverige.

På dette punkt er socialdemokratiet altså ikke til at få i tale.

Når ministeren herunder ofrede megen tid på kabelsending fremfor trådløs radiospredning, nærer også jeg visse økonomiske betænkeligheder ved nu at gå over til kabel-